



Arrest

nr. 57 745 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Beirut. Via contacten met een christelijke medestudente aan de universiteit, geheten (C. A.), raakte u tot het christelijke geloof aangetrokken. In april 2009 woonde u voor het eerst een misviering bij. Bij een volgend kerkbezoek gaf u de priester te kennen dat u zich wou bekeren. Uw ooms (A.) en (J.), die aanhangers waren van "Hamas", raakten op de hoogte van dit kerkbezoek en spraken u erop aan. Hierop bekende u hen dat u zich tot het christendom bekeerd had. Uw ooms drongen erop aan dat u zich opnieuw tot de islam bekeerde en stonden u bedenktijd toe om deze beslissing te nemen. Toen ze u twee weken later thuis opzochten gaf u hen te kennen dat u christen bleef. Hierop verlieten uw ooms kwaad uw woning. Twee dagen later drongen uw ooms erop aan dat u hen bezocht. Bij dit bezoek praatten ze op u in en lieten u pas vertrekken nadat u de islamitische geloofsbelijdenis "shahada" opzei. Om aan verdere moeilijkheden

met uw ooms te ontkomen verliet u vervolgens uw thuisadres en trok bij een vriend in. Via uw moeder vernam u er dat uw ooms u opspoorden. Via uw nicht vernam u daarenboven dat uw ooms geweld zouden kunnen gebruiken indien ze u wisten te vinden. Telefonisch liet uw oom Ali u weten dat u iets zou overkomen dat u niet beviel wanneer ze u terugzagen. Toen u vroeg wat hij hiermee bedoelde, gaf hij u te kennen dat het de laatste keer zou zijn dat u uw moeder zou zien. Omdat u geen bewijzen had van dit dreigement deed u er geen aangifte van. Om aan uw ooms te ontsnappen vloog u op 3 januari 2010 gebruikmakend van een vervalst paspoort naar Frankrijk. U reisde door naar België en vroeg hier op 2 februari 2010 asiel aan. Via uw moeder vernam u dat uw ooms nog steeds naar u op zoek zijn.

B. Motivering

Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts in zeer geringe mate vertrouwd bent met de christelijke geloofsleer, hetgeen ernstige twijfel oproept over de ernst van uw bekering. Zo bleek tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u niet vertrouwd bent met de christelijke feestdag Pasen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gezien algemeen is geweten dat dit één van de meest belangrijke feestdagen is binnen het christelijk geloof kan dit niet overtuigen. Er kan van worden uitgegaan dat u hieromtrent enige notie zou hebben. Gevraagd of u andere christelijke feestdagen kent, kunt u slechts opwerpen van (C.) te hebben vernomen dat er op 10 februari wat te doen is, een vastenperiode, maar dat u eigenlijk geen andere feestdagen kent omdat u nog een 'beginneling' bent (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U dan gevraagd wat er op Kerstmis wordt gevierd, stelt dit niet te weten, u zou er nooit naar hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). De vaststelling dat u geen enkel andere feestdag weet te benoemen en omtrent Kerstmis totaal niets weet te vertellen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid, temeer het belang van deze feestdag binnen het geloof zeer aanzienlijk is. U gepeild of u de apostelen van Christus kent, moet u andermaal bekennen hen niet te kennen. U vergoelijkt uw gebrek aan kennis door te stellen dat u ook als moslim maar nauwelijks uw geloof beleed (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Voorts kent u het onderscheid tussen het oude en het nieuwe testament niet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder verklaarde u weliswaar correct dat Maria de moeder van Jezus Christus is, doch stelde dan verkeerdelijk dat Maria geen echtgenoot had (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U vervolgens gevraagd of u parabels uit het nieuwe testament kent, moet hierop weerom negatief antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U gevraagd te verduidelijken hoe een misviering verloopt, moet ook hierop het antwoord schuldig blijven en stelt nog niet naar een mis te zijn geweest. U voegt hier onmiddellijk aan toe dat u in België intussen wel al vijf keer bent gegaan zodat er toch van u een elementaire beschrijving hiervan kan worden verwacht (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U gevraagd wat de communie betekent, stelt weerom dat niet te weten en voegt eraan toe dat de priester u had gezegd dat dit twee jaar zou duren, wat geen antwoord is op de aan u gestelde vraag (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Evenmin bent u vertrouwd met de sacramenten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw beperkte vertrouwdheid met deze elementaire gegevens betreffende de christelijke geloofsleer roept fundamentele twijfel op over de ernst van uw bekering. Het feit dat u drie evangelisten bij naam kon noemen, u weet dat de Heilige Geest is neergedaald, weet dat Judas Jezus heeft verraden en dat u een kruisteken kunt maken doet hieraan geen afbreuk, temeer de aan u gestelde kennisvragen, en zoals reeds werd opgemerkt, betrekking hebben op de essentie van uw 'nieuwe geloof'. Van iemand die zich vanuit de islam tot het christendom bekeert kan toch verwacht worden een zekere mate van kennis te hebben, temeer een dergelijke bekering een enorme impact heeft op het leven van deze persoon. Bovendien gaf u duidelijk aan dat u, zelfs nadat u door uw familie onder druk werd gezet zich terug tot de islam te bekeren, u van uw nieuwe geloof overtuigd bleef, waardoor er eens te meer kan verwacht worden dat u een zekere mate van vertrouwdheid heeft vergaard omtrent dit nieuwe geloof (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Vermits de door u ingeroepen moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zijn van uw bekering tot het christendom ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u inroept evenzeer.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw beschrijving van de wijze waarop u van Libanon naar Europa reisde vaag is en onrealistisch aandoet. Zo verklaarde u dat u gebruikmakend van een Frans paspoort op naam van (W. a. A.) van Beirut naar Frankrijk vloog maar bent niet vertrouwd met de overige identiteitsgegevens die in dit paspoort opgenomen waren, u zou deze gegevens niet hebben ingestudeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Gelet op het feit dat op de vluchten van het Midden-Oosten naar Europa strenge identiteitscontroles doorgevoerd worden en dat bijgevolg op eenvoudige wijze kon aangetoond worden dat u onder een valse identiteit reisde dient te worden opgemerkt dat zulks niet alleen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas ondermijnt, maar ook uw algemene geloofwaardigheid.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u neergelegde geboortecertificaat en uw vluchtelingenkaart tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Uw universiteitsdiploma geeft louter aan wat u gestudeerd heeft en heeft geen betrekking op de asielmotieven die u inroept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker als volgt:

"Overwegende dat de feiten die door de verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd, en van wie Mijnheer het Commissariaat Generaal de Vrije tijd heeft gehad om de reikwijdte te analyseren, zich bij het Verdrag van Genève verbinden; in geval van terugkeer in Libanon, heeft de Heer (S.) een vrees voor zijn leven want hij heeft zich tot het christendom bekeerd;

Dat het Commissariaat Generaal heeft opgemerkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging noch uit een reëel risico te lopen op het leiden van ernstige schade;

Dat het Commissariaat Generaal neemt dezelfde beslissing zonder rekening te houden met de situatie waarin zich de verzoeker kan bevinden in geval van een eventuele terugkeer;

Betreffende het christelijke geloofsfeer;

Overwegende dat het Commissariaat Generaal opmerkt dat de verzoeker slechts in zeer geringe mate vertrouwd is met de christelijke geloofsfeer omdat hij de religieuze feesten niet omstandig kent, de sacramenten, de apostelen;

Overwegende dat de verzoeker nooit heeft beweerd met de katholieke godsdienst overeengekomen sinds zeer lang;

Dat het dus normaal is dat hij geen diepgaande kennis van alles heeft;

Dat hij in het begin is;

Dat de hoofdzaak niet de kennis maar het vertrouwen is;

Dat trouwens hij het onderwijs momenteel volgt om het sacrament van doop te ontvangen;

Dat het daar het teken is dat zijn methode oprecht en reëel is;

Dat er dus goed een ernstig risico voor de verzoeker ondanks zijn godsdienst;

Dat er uit de beslissing die door Mijnheer het Commissaris Generaal genomen werd bevat geen enkel concreet element dat het mogelijk maakt om te besluiten slechts hij er zou hebben geen enkele vervolgingsvrees in de persoon van de Heer (S.) en dat ook de feiten die door deze aan de hand van zijn asielverzoek worden aangevoerd, gebrek hebben aan geloofwaardigheid en zich niet aan artikel 1, door A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zouden verbinden;

Dat de aangenomen motivatie de onaangename indruk laat die Mijnheer het Commissaris Generaal zich tot taak stelt om onder de onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden en weglatingen van detail te vallen, zonder de samenhang van het geheel en zijn afstemming aan een voorts bekende en opgestelde werkelijkheid waar te nemen;

Dat om de vraag te verwerpen en de verklaringen van de verzoeker, Mijnheer het Commissaris Generaal moest de verklaringen van de verschillende stadia analyseren en meer gericht op de redenen waarom de Heer (S.) zijn land verlaten heeft:

Dat als « Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés UNHCR, Genève, 1979 nrs 40, 41, 195, 196 en The law of refugee status, J.Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991, blz 72) » de bewijslast op de verzoeker volgens een algemeen principe van recht (p. 51) rust, wordt hij tegelijkertijd aan dezelfde gids gespecificeerd : « (...) un réfugié peut difficilement « prouver » tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »;

*Dat in het belangrijke geval men geen dit principe (het voordeel van de twijfel) heeft toegepast;
Dat als volgt de beslissing van de tegenpartij leeg van inhoud is, en zijn rechten beschadigt,
Dat bovendien de beschouwingen van het Commissariaat-Generaal vrij paradoxaal zijn aangezien
bepaalde bronnen die door hem worden gebruikt, de onmogelijkheid van terugkeer in Libanon;
Dat de verzoeker kan dan niet instemmen met de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd 27
oktober 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoeker;"*

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. De Raad oordeelt dat verzoekers bekering tot het christendom door de commissaris-generaal met reden in vraag wordt gesteld. Uit lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zelfs betreffende de meest elementaire kennisvragen omtrent zijn geloof het antwoord schuldig diende te blijven, zoals ook uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist in het verzoekschrift de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande zijn uitermate beperkte kennis over zijn geloof niet, doch tracht deze te verschonen of te minimaliseren door te stellen dat het normaal is dat hij niet over diepgaande kennis over het christendom beschikt daar hij nog maar aan het begin van zijn bekering is, dat de hoofdzaak niet de kennis maar het vertrouwen is, dat het feit dat hij momenteel onderwijs volgt het teken is dat zijn methode oprecht en reëel is en dat de commissaris-generaal over details lijkt te vallen zonder rekening te houden met het geheel en de werkelijkheid. Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. Aangezien zijn beweerde bekering tot het christendom aan de kern van zijn vluchtrelaas raakt en de voorgehouden vrees voor zijn leven omwille van deze bekering rechtsreeks aan de basis lag van verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker een zekere basiskennis aan de dag legt omtrent zijn geloof. Zoals blijkt uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing, is verzoeker niet alleen onwetend omtrent de christelijke feestdagen en kan hij niet zeggen wat op Kerstmis wordt gevierd, bovendien kent hij geen apostelen van Christus, kent hij het onderscheid tussen het oude en het nieuwe testament niet, meende verzoeker verkeerdelijk dat Maria geen echtgenoot had, kent hij geen parabellen uit het nieuwe testament, weet hij niet hoe een misviering verloopt, stelt hij nog niet naar een mis te zijn geweest, lijkt hij niet te weten wat de communie betekent en is verzoeker evenmin vertrouwd met de sacramenten. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot een ander geloof, wat een ingrijpende beslissing is waaraan de nodige risico's zijn verbonden, terwijl hij niet blijkt te beschikken over een minimale kennis van zijn nieuwe geloofsovertuiging. Bovendien gaf verzoeker aan dat hij, zelfs nadat hij door zijn familie onder druk werd gezet om zich terug tot de islam te bekeren, van zijn nieuwe geloof overtuigd bleef. De ongeloofwaardigheid van verzoekers bekering klemmt des te meer daar van een bekeerling, gelet op het feit dat deze bekering een weloverwogen keuze is met verstrekken gevolgen, op zijn minst kan worden verwacht dat hij een basiskennis heeft van dit geloof, waartoe verzoeker schromelijk in gebreke blijft. Verzoekers argument dat het vertrouwen en niet de kennis belangrijk is, is niet ernstig. Immers is het niet aannemelijk vertrouwen te hebben in een geloof waarvan men zelfs de basiselementen niet kent. Verzoekers opmerking dat hij momenteel onderwijs volgt om gedoopt te worden kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat hij onwetend is aangaande de basiselementen van het christelijk geloof en derhalve de vervolgingsfeiten die hij daaraan verbindt

evenmin geloofwaardig zijn. Bovendien legt verzoeker niet het minste bewijs van zijn bewering voor. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat vragen kunnen gesteld worden bij het opportunistisch karakter van dit – niet bewezen – gegeven. De bewering als zou de commissaris-generaal vallen over details, kan geenszins worden bijgetreden, vermits de vragen waarop verzoeker het antwoord schuldig diende te blijven wel degelijk elementaire gegevens betreffen waarvan verzoeker geacht mag worden kennis te hebben.

2.1.4. Verzoekers betoogt dat de bestreden beslissing geen enkel concreet element bevat dat het mogelijk maakt te besluiten dat er in zijn hoofd geen vervolgingsvrees is en dat de commissaris-generaal de verschillende stadia had moeten analyseren en zich meer had moeten richten op de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten, is niet ernstig gelet op de bespreking onder punt 2.1.3. waaruit blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt waarom verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers vrees voor vervolging.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat met concrete elementen aan te tonen waarom de beschouwingen van het Commissariaat-generaal *“vrij paradoxaal”* zijn. Verzoeker verwijst dienaangaande naar *‘bepaalde bronnen die door hem worden gebruikt, de onmogelijkheid van terugkeer in Libanon’* doch specificeert niet nader over welke bronnen hij het heeft noch voegt hij wat dat betreft iets toe aan zijn verzoekschrift.

2.1.6. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat de beschrijving van de wijze waarop verzoeker van Libanon naar Europa reisde vaag en onrealistisch aandoet en dat het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat en zijn vluchtelingenkaart louter zijn identiteit en afkomst aantonen en zijn universiteitsdiploma louter aantoont dat verzoeker heeft gestudeerd maar dat dit geen betrekking heeft op de asielmotieven die verzoeker inroept, laat verzoeker ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd en de Raad deze motivering overneemt als de zijne.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker:

“Overwegende dat het Commissariat-Generaal tot de toekenning van de subsidiaire bescherming aan de verzoeker afsluit;

Dat volgens de internationale inlichtingen de situatie in het gebied van afkomst van de verzoeker, en ook in heel Libanon dergelijk is dat zij geen terugkeer toelaat;

Dat de tegenpartij aan zijn plicht gebrek aan heeft gehad aan om de betwiste handeling naar behoren te argumenteren, immers, levert zij geen enkele overtuigende bron die het mogelijk zou maken om te verzekeren zoals zij doet dat het risico eventueel en niet reëel is:”

2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met het louter poneren van de stelling dat volgens internationale inlichtingen de situatie in Libanon van die aard is dat terugkeer niet mogelijk is, toont verzoeker niet aan dat er in Libanon een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. Het feit dat de motieven inzake subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In hoofd van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.4. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

grffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER